

spørgsmål om frivillige aftaler med kommunerne, der er rejst her i sidste ende, må vi sige, at vi finder det dybt betænkeligt, at ministeren overhovedet ikke engang vil svare på dem.

Når der bliver stillet et spørgsmål, hvor der står: »Ministeren bedes gøre sig bekendt med de nævnte af Københavns Kommune indgåede aftaler i relation til lovforslaget og på den baggrund besvare spørgsmål 21 og 22 – eventuelt med udgangspunkt i eksempler, hvor kommunens rolle i aftalen er hhv. byplanmyndighed, grundejer og/eller bygherre ...«, så svarer ministeren guddødemig – var jeg lige ved at sige – at Justitsministeriet ikke har kompetence til at afgøre spørgsmålet om lovligheden, og på den baggrund vil ministeren heller ikke indhente oplysninger, og han vil heller ikke se, om han kan svare på de her spørgsmål. Vi må nok sige, at det er en ganske arrogant holdning at have over for parlamentet, at man overhovedet ikke vil indhente oplysninger og ikke vil svare på stillede spørgsmål.

Jeg skal sige, at vi selvfølgelig ender med at støtte det her udmærkede lovforslag, men vi kommer til at bore i det. Konsekvensen af de to notater, vi har fået fra Justitsministeriet og fra Folketingets Lovsekretariat, må vel være, at hvis det her er ulovligt, så er de aftaler, der er lavet i København, også ulovlige, og dermed er alle frivilligt indgåede aftaler mellem kommuner og bygherrer i det her land ulovlige. Det må jo være konsekvensen, vil jeg gerne sige til ministeren. Det kan jo ikke passe. Derfor er vi nødt til at bore i det.

Vi har hele tiden haft en mistanke om, at det var regeringens eget skattestop, der influerede på det, men efter at vi har fået den uvildige juridiske vurdering, må vi sige, at så bunder det måske dybere, på trods af at det passer meget godt med regeringens politik.

Men det er altså for os meget, meget utilfredsstillende, at vi for det første ikke kan få et klart svar, og at der for det andet er rejst fuldstændig tvivl om lovligheden af frivillige aftaler mellem kommuner og investorer, og at ministeren for det tredje ikke engang vil indhente oplysninger og svare Folketinget. Det vidner om stor magtfuldkommenhed og en meget arrogant holdning over for Folketinget og parlamentet, og det synes jeg ikke klæder denne sag, vil jeg gerne sige til ministeren. Det var måske en anden sag værdig, men ikke denne her, hvor vi jo stort set har været enige om substansen og indholdet, men på den her led må vi sige, at det virker meget,

meget besynderligt, at miljøministeren i sin egen magtfuldkommenhed overhovedet ikke engang vil indsamle oplysninger i det mindste; det må vi bede om. Og vi vil fortsætte med at bore i sagen, det kan vi love miljøministeren, således at vi får spørgsmålet fuldt opklaret. Det er næsten ikke til at leve med.

Jeg skal sige, at vi selvfølgelig ikke vil forhindre, at man kommer i gang med de her byomdannelser, selve lovforslaget er udmærket, men det er klart, at den usikkerhed, der er skabt, kan vi ikke leve med.

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Jeg vil da gerne starte med at sige tak for, at Socialdemokratiet støtter forslaget. Jeg kan jo godt høre på retorikken, at man sådan set gerne vil lægge sig dér, hvor man kan gå begge veje; det er jo en kendt måde at gå på. Jeg synes måske nok ikke, at det er klædeligt for Socialdemokratiet, men det er jo et signal at sende ud til omverdenen om, at sådan ligger det.

Det er tankevækkende, at det eneste, hr. Carsten Hansen sådan ligesom kan svinge sig op til at sige, er noget med arrogance og magtfuldkommenhed og sådan noget. Ikke et enkelt lille øjeblik kan hr. Carsten få over sig at sige: Men det er jo klart, at ministeren må reagere sådan i et lovsamfund, hvor man har et Justitsministerium, der vurderer det. Ikke en enkelt gang vil hr. Carsten Hansen sige, at det er rigtig nok, at ministeriet og ministeren havde det med i sit oprindelige forslag. Nu skal det gøres til sådan noget – selv om jeg nu altså ikke tror det vil lykkes for hr. Carsten Hansen – fuldstændig specielt, noget miljøministeriumsopfundet noget. Nej, det følger sådan set bare de helt almindelige spilleregler.

Hvis hr. Carsten Hansen vil høre efter det, jeg siger her, vil jeg gerne sige, at jeg jo fuldstændig har svaret på det, som hr. Carsten Hansen og hr. Keld Albrechtsen har spurgt om. Ministeren gør sig skyldig i én ting: Han skriver ikke det, som hr. Keld Albrechtsen og hr. Carsten Hansen gerne vil have at ministeren skal skrive. Det er problemet! Det er jo fair nok.

Jeg ved jo, at hr. Keld Albrechtsen og jeg tit har debatteret, og det har vi så også om det her område. Det er bare fuldstændig forkert adresse, man har givet på sit synspunkt. Hvis man mener, at det her er noget, man gerne vil have ændret, så er det jo en diskussion, man skal have et helt andet sted og ikke i forbindelse med en planlov. Det er jo tankevækkende, at det er det,